

Verslagje Inloopdagen West-Vlaanderen, februari 2010.
(geschreven door Rudy Vandamme, Oostende)

Ik was superblij te vernemen dat er in West Vlaanderen ook inloopdagen georganiseerd werden. Ik ben van Oostende en natuurlijk wil ik in mijn stad van alles doen. Maar het ontbrak me aan een kader. Je kunt zoveel doen en er wordt al heel wat gedaan. 'Maar niet genoeg en niet vlug genoeg' heb ik geleerd in het weekend. Het kader van de transitie beweging, biedt houvast.

Ik kan alleen rapporteren over de tweede dag. Toen ik in het gezellig huis van Koen binnenkwam, voelde ik meteen dat er een no-nonsense sfeer leefde. Geen grote betogen, geen plechtige vergadering met agendapunten, maar gezelligheid en samen inspiratie zoeken. We zaten wel met twintig in een kring in de living van Koen, terwijl zijn vrouw, Mieke, op de achtergrond met de kinderen bezig was en verder voor een overheerlijke lunch zorgde. Wat ook meteen opviel was het gemengd publiek, vrouwen en mannen, jongeren en ouderen. Vooral dat laatste vind ik heerlijk: generaties werken samen! Ook het team dat dit leidde voelde als een hecht team aan: Debbie, Pieter, Koen en Tom.

En dan de les. Tom startte met een verhaal over permacultuur. Hij deed dat met grote passie. Dat is duidelijk iemand die spreekt vanuit de praktijk en zijn ziel herkent in de natuur. We stelden een aantal vragen, maar één ding was vrij duidelijk: er zijn geen pasklare antwoorden. Iedereen moet zelf aan de slag en experimenteren. In permacultuur is daarom de eerste les: observeer wat er is. Deze les is te veralgemenen naar al het transitie werk. Eerst contact maken met alles wat er al is. Het werd ook gezegd: laten we geen clubje vormen, maar open staan voor al wat al leeft.

Vervolgens werden we door Pieter begeleid doorheen een oefening om onze emoties te ontdekken, gerelateerd aan de gang van zaken in de wereld. Stel je maar eens voor, zo was de oefening, dat je vanuit 2050 de mensen van 2010 vragen stelt. Indien ik in 2050 woon zou ik wel nieuwsgierig zijn of mensen in die tijd vroeger zich bewust waren van wat er aan de gang was. Als je daar voor jezelf bij stil staat, dan kan het niet anders dat je emoties krijgt bij hoe we op dit moment met de wereld omgaan. Bij mij zijn het emoties van angst en verontwaardiging. Anderen waren meer met dankbaarheid dat er toch mensen zijn die aan de toekomst werken.

Daarna heeft Koen ons laten kennismaken met het onderwerp 'de psychologie van de verandering'. Eigenlijk moeten we wel beseffen dat velen van ons wel karaktertjes zijn, rebels als ons wettelijk verplicht wordt iets te doen en langs de andere kant toch niet makkelijk om je eigen gewoontes te veranderen.

Debbie sloot de dag af, een aantal inzichten werden geconsolideerd met de belangrijke vraag: hoe gaan we aan de slag! Wat daarbij opviel is dat de uitdaging voor afgelegen streken van West-Vlaanderen erg verschillend is dan de mensen van Oostende. In dorpen is de vraag hoe je kunt samenwerken van op afstand. Terwijl het voor ons in Oostende makkelijker is om bij elkaar binnen te springen. Dat is trouwens ondertussen gebeurd en in Oostende zijn we met enkele mensen gestart 'transitie Oostende'.